lõhnadest tühi ja juhust kasutades ruttas ritsikas avatud aknale. Vaadates veel korraks toas ringi ja kuulates saunakilgi südamlikku mängusiristamist Ahjulile, sirutas Timsi tugevaid tagumisi jalasääri ja lendas lõhnavasse rohumetsa, kadudes roheliste lehtede hulka. Rännates jõudis ritsikas metsa äärde ja istus kivikesele, et veidi puhata. Päikese punases valguses säras kõrge okasmetsa roheline müür. Palukavarrestikust ilmus suur punane sipelgas, kandes tugevate lõugade vahel väikest elusat lehetäid.

„Tere õhtust! Miks sa lehetäid lahti ei lase? Kas kavatsed teda ära süüa?“ küsis Timsi ja hüppas tiivutu töölissipelga juurde. Sipelgas pani lehetäi enda jalgade ette ja vastas:

„Ma ei kavatse teda sugugi süüa, vaid kannan meie lehetäide karja hulka. Vaata, ta on ilus loomake ja annab rohkesti magusat piima.“

„Kas lehetäi su kavatsusega ise ka nõus on?“ päris Timsi. Väike lehetäi siblis jalgadega mullas ja ütles tasase häälega:

„Miks mitte, sest sipelgad toidavad ja kaitsevad meid vaenlaste eest. Vii mind juba rutem kohale!“

Sipelgas ajas ritsikaga juttu ja kuuldes, et Timsi

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 84